

Beköszöntő.

Mi levéltárosok nemcsak felette fásztó és kimerítő munkát végzünk, hanem rendkívüli fontosat is, amely munka nagy fontosságot, lelkiismeretességet és tudást is követel. Hiszen a poros akták, melyeket mi összegyűjtünk, rendezünk, megőrizünk: egy vármegye, egy város történetét örökítik meg. És mi még egészségünk kockáztatásával is teljesítjük azt a feladatot, melyre vállalkoztunk, hogy másoknak kényelmet, magunknak megnyugvást szerezzünk és a köznek használjunk.

Rászolgáltunk tehát bőségesen munkánk megbecsülésére.

Sajnos, a Vármegyei Tisztviselők Országos Egyesülete nem méltatta hivatásunkat oly mértékben, mint mi megérdemeltük s támogatása hiányának is tulajdonítható, hogy az 1912. évi LVII. t.-c. bennünket úgy anyagilag, de főleg erkölcsileg oly aránytalanul sujtott, hogy sérelmeink felette nagyok és kirívóak.

Nagy sérelmeink orvoslására egyesek feljajdulásai nagyon gyengék, miért is az egyetértés hatalmas és megtörhetlen erejében bizva egyesültünk, hogy helyzetünk javítását és más tisztviselőtársaink minősítéséhez képest bennünket méltányosan, sőt jogosan megillető előléptetés lehetőségét kieszközöljük.

Hogy ezt elérhessük, be kell igazolnunk a magas kormány, a törvényhozók, továbbá a törvényhatóságok előtt, miszerint mi nemcsak kérni, de tanulni és dolgozni is tudunk és akarunk.

A történelmi adatokat gyűjtő levéltári munka egyöntetű teljesítéséhez rendszeres működés szükséges, ezt biztosítandó, kell hogy egymást megértsük, hogy

egymás nézeteit ismerjük, egyes dolgokat megvitassunk.

E cél elérhetése végett egyesületünk egy hivatalos szaklap megindítását határozta el, abban a biztos tudatban, hogy az egyesület minden egyes tagja iparkodni fog e lapban minden fájdalmát és örömet, munkásságának eredményét, szóval minden, bennünket levéltárosokat érdeklő, — másodsorban a történelmet illető — ügyet közölni, hogy ezekben mindannyian mint testvérek vehessünk részt, tanulhassunk s a lehetőséghez képest a bajok orvoslását kieszközöljük, mert csak így érhetjük el azt a sikert, melyért küzdünk, s hogy szabatos levéltári kezelés által gyűjtsünk magunknak és a történetíróknak megbízható adatokat s hogy ezeket egymással és a nagyközönséggel közölve beigazolhassuk, *hogy úgy hivatali állásunk, tanulmányaink, tudásunk s szorgalmunk méltóbb anyagi támogatást, de különösen erkölcsi elbírálást és osztályozást érdemel.*

Mindezeknél fogva arra kérem a kartársakat s mindazon nagyrabecsült jóakaróinkat, kik állásuknál s hivatásuknál fogva hivatva vannak az igazság és méltányosság zászlója alatt küzdőket támogatni, — hogy lapunkat és egyesületün-
ügy anyagilag, mint szellemileg támogatni sziveskedjenek, — jóakaróinkat még különösen arra is kérem, hogy együletünket céljai elérésében alkalomadtán nagyrabecsült jóakaróikkal pártfogásukba venni kegyeskedjenek.

Zombor, 1913. évi február havában.

Popovits Sebő

Bács-Bodrog megye levéltárnoka és tb. főjegyzője,
egyesületi elnök.

